

Så er det bare, at jeg vil høre, om det er en for-talelse eller det er en bevidst produktudvikling, at statsministeren i dag konsekvent taler om støtten til udlandet, for jeg har en fornemmelse af, at udlandet er mere end ulande.

Jeg tror, at alle, der har fulgt valgkampen, har opfattet det sådan, at det, regeringen sagde, var, at den ville skære ned i ulandsbistanden, bistanden til ulandene. Jeg synes ikke at registrere nogen steder, at der var et »d« med.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Til hr. Morten Helveg Petersen kan jeg kun gen-tage, hvad jeg tidligere har svaret, nemlig at re-geringen ikke på nuværende tidspunkt har lagt sig fast på 2005. Vi griber denne her sag an, nøj-agtig som den tidligere regering har gjort, nem-lig at rammen fastsættes på de årlige finanslove.

Og jeg må sige til hr. Helveg Petersen: Jeg har ingen erindring om på noget tidspunkt siden 1998 at have været indkaldt til drøftelser med den tidligere regering om størrelsen på Mifresta-rammen, på intet tidspunkt. Hr. Morten Helveg Petersen må korrigere mig, hvis min erindring er forkert. Jeg tror ikke, den er forkert, så vi har grebet det an, nøjagtig som den tidligere rege-ring har gjort det.

Til fru Elisabeth Arnold: Nej, det er ikke så-dan, at overvejelserne om karakteren af bistan-den til Østlandene først skal afvente, at de rent faktisk bliver medlemmer. Man skal bl.a. tænke på, at en del af den danske støtte til Østlandene er gået som teknisk forberedelse af, at de over-hovedet kunne blive medlemmer.

I det øjeblik det er besluttet, at de bliver med-lemmer, må man selvfølgelig overveje, hvordan vi da kan tilrettelægge en fornuftig måde at have støtte til Østlandene på. Så det er på et me-get tidligere tidspunkt, de overvejelser må gå i gang, og det er derfor, jeg siger, at man da selv-følgelig er nødt til at drøfte strukturen i Mifre-sta-rammen.

Endelig til fru Anne Grete Holmsgaard: Der er to regeringspartier, som møder op med hvert deres oplæg. De to regeringspartier præsenterer de hvert deres finanslovsoplæg. I det øjeblik, man så skal danne regering, finder man et fælles udspil, og det er det fælles udspil, regeringen nu præsenterer i sit finanslovsoplæg. Sådan er det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 290

2) Til statsministeren af:

Karen J. Klint (S):

»Vil statsministeren indskærpe over for kirkemi-nisteren, at kirkeministeren bør tage sin opgave som minister seriøst og udvise den ansvarlig-hed, som ministeropgaven forudsætter, så der ikke skabes tvivl om statens rolle over for den danske folkekirkens indre liv, ved at kirkemini-steren konstant optræder som statsminister-udpeget smagsdommer i tide og utide?«

Karen J. Klint (S):

Selv om jeg er meget opmærksom på, at tonen i mange debatter skal have lov til at være skarp, så har tonen i debatten mellem kirkeministeren og biskopperne nået et ikke tidligere oplevet højt niveau. Derfor lyder mit spørgsmål:

Vil statsministeren indskærpe over for kirke-ministeren, at kirkeministeren bør tage sin opga-ve som minister seriøst og udvise den ansvarlig-hed, som ministeropgaven forudsætter, så der ikke skabes tvivl om statens rolle over for den danske folkekirkens indre liv, ved at kirkemini-steren spontant optræder som statsministerud-peget smagsdommer i tide og utide?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan svare meget kort: De spørgsmål, der har været mellem kirkeministeren og biskopperne, blev afklaret ved et aftenmøde i Kirkeministeriet den 10. januar, og jeg forstod, at der, efter at alle kom ud fra det møde, var bred tilfredshed med forløbet af samtalen over kaffen og det bløde brød. Det har jeg ikke mere at føje til.

Kl. 13.25

Karen J. Klint (S):

Vi har også konstateret, at kirkeministeren og bi-skopperne har haft det møde, og at der er kom-met en fællesudtalelse, hvor man nu er enig om, hvad det er, ministeren officielt skal mene om kirkens indre liv.

Vi tillader os alligevel at ulejlige statsministe-ren med spørgsmålene om kirkeministerens rol-le i sådanne debatter, for vi kan i hvert tilfælde ikke huske, at der i mands minde har været en sådan situation, hvor en kirkeminister har udtalt sig således, at alle landets biskopper kollektivt går imod kirkeministeren.

Det er en situation, som vi finder kan udvikle sig meget principielt og dermed drage tvivl om balancen mellem statens rolle i forhold til folke-